

8 mei 1955

Goeden morgen, vrienden,

Ik heb weer voor U de gebruikelijke taak en als inleider en indien noodzakelijk als commentator te dienen. Aangezien wij reeds aanwezig waren hebben wij in het kort Uw besprekingen gehoord. Ik zou er de nadruk op willen leggen, dat wij er onzerzijds prijs op stellen, wanneer de regelmaat zoveel mogelijk gehandhaafd blijft. Wij zullen natuurlijk op hoogtijdagen en dat zijn in vele gevallen de Christelijke Feestdagen in Uw tijd zorgen, dat als sprekers speciale sprekers ter beschikking zijn en de nadruk te leggen op hetgeen gevierd wordt en tevens ook ons standpunt, onze zienswijze hierop duidelijk te maken. U moet echter goed begrijpen, dat deze bijeenkomsten in de huidige vorm enerzijds een voorbereiding vragen, waar wij ons reeds naar Uw tijdrekening ruim een week van tevoren in verbinding hebben moeten stellen, om het resultaat van deze morgen mogelijk te maken. Een plotseling verzetten Uwerzijds zou van tevoren gemaakte arrangementen onzerzijds in de war kunnen gooien en wij zullen ons dan ook genoodzaakt zien tenzij dit zeer ruime tijd van tevoren wordt afgesproken bij een afwijking van de normale regelmaat ook een kleine afwijking van het programma in te lassen, daar wij ons normale programma dan niet zonder meer kunnen handhaven. Ik geloof, dat dit duidelijk genoeg is. Ik meen, dat daarop verder geen commentaar nodig is. Verder is deze kring een van de weinige, die wij zullen trachten in haar volle betekenis te handhaven. D.w.z. ongeacht de toestand van het medium, met bijzondere voorzorgen onzerzijds het welzijn daarvan, zullen trachten om de normale verbindingen tot stand te brengen, die voorzien waren voor deze groep. Alleen reeds hieruit kunt U zien, hoe hoog wij deze kleine groep aanslaan. Het is geen compliment dat moet U niet denken het is een vaststelling van feiten, daar wij de studiecursussen verkorten en Uw kring toch in haar volle duur en betekenis handhaven, dat zegt toch wel iets voor U. Het moet U zeer zeker iets zeggen omtrent de waarde, die voor ons wordt gezien in deze mogelijkheid en ook grote en bekende sprekers naar voren te brengen. Wij hebben dan voor deze.....

❖ *Mag ik dan even vragen? Het is dan zo, dat wij voor Pinksteren, de 29ste mogen rekenen op een spreker?*

Ja zeker, die hoort toch bij de hoogtijdagen?

❖ *Ja, dank U wel.*

Zo, zijn er nog neer vragen? Niet? De spreker, die wij den voor hedenochtend meenden bij U te moeten introduceren behoort tot de filosofen der oudheid, waarvan sommigen bij U een zeer grote naam hebben gekregen. Hij is van origine een Kretenzer, heeft lange tijd in Griekenland gewoond en maakt - zoals ook de vorige keer - niet onmiddellijk van het medium gebruik, maar door middel van een tussenpersoon om hierdoor zoveel mogelijk een natuurgetrouw contact tot stand te brengen, zondar dat hij zich geheel uit zijn eigen sfeer hierheen behoeft te begeven. Hij vertoeft in dezelfde sferen, waarin onze leiders, leiders onze Orde, vertoeven. Maar zijn zienswijze is uit de aard der zaak niet geheel die der Orde. Hij is a.h.w. een sympathiserende, zonder dat hijzelf lid is, omdat een deel der stellingen, die wij aanhangen voor hem niet acceptabel schijnen te zijn. Dit legt meteen nog eens de nadruk op de verdeeldheid van inzichten, die tot in de hogere sferen ook blijft bestaan. In de allerhoogste sferen zullen wij waarschijnlijk worden opgelost, maar het geeft U een aardig beeld van de verschillende mogelijkheden. Er is niet een vaste ontwikkelingsgang in de wereld, of in de sferen.

Er is niet één onomstotelijke waarheid, die onmiddellijk erkend wordt, zodra het stoffelijk wordt afgelegd. Er zijn een zeer groot aantal waarheden. Langs elk dier waarheden kan men tot de absolute waarheid komen. De spreker heeft mij wel verzocht U mede te delen voor het begin dat hij niet van plan is U alleen maar een beschrijving te geven van zijn tijd, maar dat ook in zijn bedoeling ligt, iets van zijn eigen inzichten en leerstellingen naar voren te brengen, gedeeltelijk zich baserend op hetgeen hij tijdens zijn leven heeft ervaren, aanvullende daarbij uit hetgeen, wat hij in de sferen heeft geleerd om te combineren a.h.w. in zijn ogenblikkelijk inzicht en in de volledige waarheid en werkelijkheid der dingen. Wij onzerzijds hebben verzocht om té grote verwarring te voorkomen dat deel der problemen, dat tussen de hoogsten bij ons en deze persoon vaak een vriendschappelijke strijdvraag uitmaakt, te vermijden, zodat U niet het geheel van zijn zienswijze krijgt, naar a.h.w. een gecensureerd deel. Wij hopen het echter

met deze kring zover te brengen, dat ook dergelijke maatregelen niet meer noodzakelijk zijn, waar U begrijpt, dat deze schijnbare verwarring in werkelijkheid de benadering is van verschillende kanten naar hetzelfde doel, hetzelfde hoofdpunt. Ik geef nu thans het woord over aan deze spreker via de geschetste verbinding. Mag ik U verzoeken om ons te steunen gedurende dit experiment door Uw bijzondere stilte en door Uw bijzondere aandacht. Indien noodzakelijk is commentaar op het gesprokene te geven, dat ik niet van tevoren kan overzien, zult U mij nog even voor de pauze terug zien. In het geval dit niet noodzakelijk is, zullen wij het medium zo snel mogelijk vrij geven, nadat het contact met de spreker in kwestie werd verbroken. Goeden morgen.

0-0-0-0-0

OVER GRIEKSE TIJDEN

Goedemorgen, vrienden,

Het is al een lange tijd geleden, dat wij op de pergora gezamenlijk hebben gesproken over de problemen, die deze wereld voortdurend in haar ban hielden. Deze kleine uitwijking van de grote markt, was ons geliefkoosd punt voor velen onzer om daar te spreken voor wij gezamenlijk uitweken naar de stoïca, de zuilengangen, of naar de tuinen en bergen rond de schone stad Athene. Ons leven was een eenvoudig leven en wij vonden altijd wel een weldoener, die zich omtrent ons stoffelijk wee en wel zozeer bekommerde, dat ons zorgen van zuiver stoffelijk aspect gespaard bleven. In deze tijd waren vele problemen voor ons belangrijk, die ook in Uw dagen zeker nog een zeer groot belang voor velen der mensen hebben. Ik wil dan ook trachten U een inzicht te geven in onze denkwijzen. Ik zal U zo dadelijk mededelen, waarom deze denkwijzen slechts ten dele juist zijn, gezien het standpunt, dat ik thans inneem. Wij weten, dat de wereld beheerst wordt door krachten, die zich aan ons weten onttrekken. Wij weten, dat het hele spel van ontwikkeling en beschaving, van pronk en praal, zowel als verval, zich afspeelt binnen ons. In ons bestaat de enige werkelijkheid en is de enige mogelijkheid tot ervaring geschapen. Wat de wereld buiten ons zegt, is deel van een droombeeld, waaraan wij zelve niets kunnen veranderen. Soms ontwaakt in ons een stem en horen wij de God, de onbekende in ons, spreken. Wanneer Hij in ons spreekt, weten wij, dat dit waarheid is, maar al het andere is waan. Dit beseffende, meenden wij, dat het erop aan kwam, de geest te scherpen en met het flitsend betoog, met inspiratieve rede, voor onszelf voortdurend een nieuw beeld te scheppen van al, wat in ons leeft aan gedachten. De wereld zelf konden wij niet veel veranderen. De wereld was een droom, ons opgelegd door vreemde Goden of machten, die volledig buiten ons kenvermogen zich ergens ophielden. O zeker, wij geloofden wel aan Goden. Maar niet aan de Goden des Volks, niet aan de waanvoorstellingen, die vaak hebzuchtige priesters wisten te geven aan al degenen, die tot hen kwamen om raad. Hoe vaak werd niet een lied geïmproviseerd bij de luit, wanneer op een koele avond een beker wijn het loon was voor onze spitsvondigheden. Een lied, waarin de priesters werden geschetst met al hun trucs, de valse orakels met hun mysteriën, die uiteindelijk slechts mysterieus waren, omdat geen reden school achter enigerlei der handelingen of uitspraken. In ons.....de werkelijkheid. Sterft de mens, dan sterft met hen de wereld, waarin hij leeft. Of er een verder bestaan is, weten wij niet.

"Wanneer deze wereld zich aan ons onttrekt, waarom zouden wij ons dan", zo hebben wij vele malen geroepen, "verzetten tegen al hetgeen, wat zich toch aan onze beheersing onttrekt?" Niet, dat wij aanvaarden, daar waar het eigen handelen ons in staat stelt en aan gevaren te ontkomen om zorgen en lijden terzijde te stellen. Maar het onafwendbare vraagt van ons geen deelneming, geen gevoel. Het is er, het kan niet bestreden worden en moet als deel des levens worden aanvaard. Sommigen onder ons menen verder te moeten gaan en afstand te moeten doen aan al hetgeen aan bezit en rijkdom en genietingen de wereld toont, zeggende: "Hoe minder ik mij bind in deze droom, hoe gemakkelijker en eenvoudiger ik haar prijs kan geven". Gij zult begrijpen, dat deze gedachtegang, nadat ik kwam in een andere wereld en mijn

lichaam zag liggen, verbrijzeld, enige verandering moest onder gaan. Velen der grote denkers hebben hetzelfde moeten ervaren. De giftbeker, die met een zekere vreugde werd genomen, was een einde, een glorieus einde van een bestaan, werd voor hem tot een plotselinge ontdekking van nieuwe verschrikkelijke en wonderlijke werelden, want ons wezen bleef achter op aarde en de aarde stierf niet. Het wegvallen van het lichaam veranderde onze waardering, zeker. Veranderde ons inzicht, maar velen der waarden, die wij reeds in de stof hadden erkend, bleven voortbestaan. En zo ben ik dan gekomen tot de volgende gedachtegang.

Er is in ons een vaste waarde van leven, die samenklinkt met een vaste waarde van de werkelijkheid en van het bestaan. Niets, zoals wij meenden, is de enige werkelijkheid; het enig Goddelijke in ons gelegd. Het spreidt zich uit tot over een groot gedeelte dier wereld, die wij menen zo goed te kennen. Achter het mom der vormen gaat soms Goddelijke waarheid schuil en menige tempel, waarover wij gelachen hebben, is werkelijkheid een lichten van het Al, van een God, Die wij kennen en toch nooit kunnen kennen in werkelijkheid. Zo terugziend op de wereld en op de mensen tonen ons het beeld van een gezamenlijke kracht, die zich in ons allen uit. Ik zeg: wij, want wij zijn samen gebleven en velen van onze begunstigers hebben zich bij ons gevoegd. Ook wij zijn een groep, zoals Uw Orde dat is. Ik mag niet te ver doorgaan op de verschillen tussen de Orde en ons. Ik kan U zeggen, dat zij in hoofdzaak neerkomen op de wijze, waarop de Orde actief deelneemt aan de veranderingen in het leven der aarde, terwijl wij de verandering in onszelf tot stand trachten te brengen en menen, dat, wanneer wij ons zelve verbeteren de wereld - voor zover zij met ons in verband staat - hierdoor vanzelf een verbetering zal ondergaan. Wij menen, dat de handeling zelf slechts het symbool is van een innerlijke toestand en de handeling achterwege kan blijven, wanneer een dergelijke toestand tot werkelijkheid kan worden gemaakt. Over deze geschillen echter zal ik U niet meer spreken. Onze groepering heeft lang moeten zoeken voordat zij haar contacten vond met de grote wijzen, die leven in het hoogste licht. Toen werd ons de mogelijkheid geschapen om langzaam van sfeer tot sfeer opgaande, ons bewustzijn aan te passen bij de werkelijkheid, die wij vroeger in stilte aanbaden en die nu voor ons bleek te zijn een waan, omdat wij haar nooit in haar juiste vorm erkenden. De dagen der aarde zijn reeds lang voor mij voorbij. Vanaf het ogenblik, dat ik de vrolijke, rumoerige, de prachtlievende stad Athene achter liet, kort nadat de vloot was uitgezeild, achterliet, verbrijzeld door een steen, die viel van een tempel, die men bouwde, alsof de Goden zelve mij niet langer er de aarde wilden dulden, ben ik niet tot de wereld terug geweest. De tijd, die voor U lang schijnt, is mij zeer kort geweest. De volheid der gedachten, die de wereld vullen van de geest, hebben mij omhoog gedragen met een zachte tederheid, die niet omschreven kan worden in termen, die de aarde nog begrijpt. Terwijl steeds langzaam, langzaam en voor mij toch zo onverstelbare snelle vlucht werd voor mij dit beeld van waarheid en Schepping geboren. Zonder twijfel zal ik na deze sfeer andere, lichtere en wijdere sferen wederom de mijne mogen noemen. En er is nergens een grens, die ik zien kan. Het lijkt mij, of bewustwording op bewustwording zal volgen, een eeuwigheid lang, trap na trap, onophoudelijk. En wanneer mijn wezen zegt, dat er ergens een grens moet zijn, zo zegt mij mijn denken: dit kun je niet vaststellen. Je bewustwording is een feit. De voleinding ervan echter een hypothese, die slechts moeilijk bewezen kan worden. In de eerste plaats heb ik geleerd te aanvaarden, dat er één kracht is, die alle dingen voortdurend bezielt en beheerst. Niet, dat ik dit gelóóf, maar ik wéét het. Ik erken de kern van alle uitingen, die ik rond mij zie en wanneer ik nu neerschouw op Uw aarde, geholpen door sommigen, die mijn woorden dragen en weergeven aan een lichaam, zoals ik er zelf bezeten heb, dan zie ik in U allen van hetzelfde licht, dat leeft in de wezens van mijn eigen sfeer. Wanneer ik omhoog schouw in het stralende ongevormde licht, dan zie ik daarin dezelfde kern, zoals ik het zie zelfs in de slijmerig kruipende vormen, die een verwoest voorstellingsvermogen scheidt in een duisternis, die niet werkelijk is. Er is ergens een God, een Wezen. Wat dit Wezen is en hoe het is, onttrekt zich aan ons weten. Waar het echter het totaal der dingen schijnt te omvamen en te doorrademen, hebben wij de keuze uit twee voorstellingen. Deze voorstellingen worden in onze wereld wel eens tegenover elkander gezet.

1. God is in alle dingen.
2. God is de Kracht in alle dingen.

Ik voor mij ben een aanhanger geworden van deze tweede stelling, want ik kan niet aannemen, dat het totaal der persoonlijkheid niets anders is dan een waan, die geschapen wordt door een God, Die tegenover Zichzelve een spel speelt van Schepper en geschapene. Anderen menen echter, dat zij juist door dit te zeggen: God is in alle dingen, kunnen bewijzen, dat zij vroeger reeds de juiste gedachtegang hebben gevolgd. Indien God alle dingen is, dan heeft het geen nut om te willen of om te streven. Dan heeft het geen nut om te denken, of te werken, of te leven, dan heeft men zich alleen te laten dragen, totdat de God, vermoeid van het gewaad, dat Hij een ogenblik heeft aangenomen, het afwerpt en terugneemt in Zijn eigen Ik-heid. Wanneer dit echter waar zou zijn, dan kan ik het doel niet inzien van een voortdurende bewustwording, die trap tot trap verder stijgt en steeds weer een groter deel openbaart van hetgeen de werkelijkheid moet zijn. Ik kan deze sferen niet zien als een droom, daarvoor zijn zij té levendig, teveel bevrijdt van wat ik altijd als droom en waan heb beschouwd. God is in álle dingen. Inderdaad. In de kern van elk wezen erken ik diezelfde kracht. Maar elk wezen op zich, zie ik dan ook handelen met eigen gedachten en uitstralingen, die strijdig zijn soms tegen die van anderen. Ik zie, hoe de één tracht al te verwerpen en vernietigen en menen zich te kunnen versterken, maar het licht, dat in de dingen leeft, ontvliedt hem, terwijl aan de andere kant sommigen het andere leven tot zich nemen. Ik zie dan het licht, dat in al deze wezens en uitingen groeit plotseling als een sterke vlam, die ver omhoog tongelend boven al het andere een ogenblik de kroon der Schepping schijnt te worden. Ik geloof, dat God in alle dingen is, want als wij een taak hebben, kunnen wij niet doorgronden, welke. Wij kunnen ons van trap tot trap een voorstelling maken van de taak ons gesteld. Maar wij kunnen niet bepalen, wat het uiteindelijke doel of de uiteindelijke taak is. De broeders der Orde geven daarover zeer aardige en interessante betogen, zij stellen een levensdoel, een geloof. Maar dit is geen weten. Het is een aanvaarden, maar geen ervaren. Ik meen "geloof" te mogen verwerpen, wanneer zich zoveel van de werkelijkheid aan ons openbaart. Ik behoef niet te geloven. Geloven is misschien een mooie zaak voor een dwaas, die troost zoekt in priesterlijke gewaden, of die denkt aan wonderlijke Goden, die hem zullen staan. Maar ik geloof aan de kracht, die in mij woont, die werkelijk is. Dat die krachtig is, weet ik. Dat, wat zij zegt, waarheid is voor mij, weet ik evenzeer. Waar heb ik dan nog een geloof voor nodig? Dit is het geschilpunt, dat mij misschien tot een ietwat vreemde spreker maakt op een bijeenkomst als deze. Maar laat ik mij verder daar niet mee ophouden. Laat ik verder gaan nu met te vertellen, over wat mijn wereld, mijn gedachten, mijn geloof zijn. Ja, mijn geloof! Want ik moet in één ding geloven. Ik geloof in mijzelve als een bestaand wezen. Ik kan het niet bewijzen, er zijn hypothesen mogelijk, waardoor ik-zelve "niet" zou zijn. Zelve een droombeeld, dat alleen bestaat in gedachten van anderen. Dat is dan ook het enige, waarin ik geloof, en wat ik onder dat geloof niet zou zijn. Ik geloof in mijzelve; ik geloof, dat ik ben, geweest ben en zal blijven bestaan. Ik geloof, dat de herinnering, die in mij leeft, zowel de verwachting, die voortdurend in mij wakker wordt deel zijn van een wezen, behorend bij mij en bij niets anders. U weet, dat dit onder velerlei verklaringen en velerlei vormen vergezeld gaande voor ieder van degenen, die in onze sfeer leeft, een werkelijkheid is. Ook zij geloven, dat zij zijn en bestaan en dat het hele bestaan niet gebaseerd is op een waan zonder meer. Wij weten, dat er iets achter schuilt. Ik weet, dat alle werelden, die onder mij liggen, niet alleen uit mij geboren worden. Er zijn dingen, die strijdig zijn met mijn wezen, er zijn weerstanden, die ik overwinnen moet, die niet in mijn wezen liggen, zover ik dit erkennen kan. Er is een wereld buiten mij. Of deze wereld werkelijk en waar is, wie zal het zeggen? Wat ik ervan zie, kan uit mij geboren worden, naar hetgeen, waarop ik deze voorstelling baseer, moet het geraamte der werkelijkheid zijn. Het aangezicht, dat ik eraan geef, de gestalte, kunnen de mijne zijn. Wanneer ik dit alles geloof en weet moeten mijn overpeinzingen verder gaan. Aangezien in mij dezelfde kracht ligt als in anderen, mag ik het streven van anderen niet hinderen, maar moet hen bijstaan en helpen, waar dit mogelijk is, maar slechts dan, wanneer zij deel van mijn wezen en leven worden, zullen zij zich in mijn voorstellingsvermogen duidelijk en zuiver plaatsen. Het is niet mijn taak om uit te gaan en iemand te zoeken, waar ik het leven mee kan delen. Wel is het mijn plicht om mijn weten en mijn wezen, al wat ik ben en bezit, te delen met hen, die tot mij komen. In ons leeft diezelfde kracht. En in het samengaan met anderen kan in ons misschien ook die vlam oplaaien tot de wonderlijke kroon van een Schepping, die ik niet begrijp. Athene is gevallen. Athene is gevallen onder de ruwe bijgelovigheid en het materialisme van Rome. Rome werd verbrijzeld door het geloof der

Christenen. De Christenen zijn verbrijzeld door het egoïsme der mensheid. Het egoïsme der mensheid dreigt te bezwijken onder de last van zijn verstandelijke begaafdheid en mogelijkheden. Er is geen waarde op aarde, die vast is. De ene waarde volgt de andere op en verbrijzelt haar voorgangster. Zo gaat het in onze sferen ook. Het ene leven is in volheid ontplooid; wanneer het zijn toppunt bereikt, wordt het verbrijzeld door een nieuwgeboren wordend denken, een nieuw ervaren en verdwijnt, alsof het nooit geweest ware. Zo is het in een wereld, zo zal het in vele werelden zijn. Dan kunnen deze dingen geen werkelijkheid zijn. Er is een werkelijkheid, waarvan zij verschijningsvormen zijn en meer niet. Misschien ben ik ook een verschijningsvorm. Ik zeg U reeds; ik weet niet, wat ik ben. Maar ik weet wel, dat het mij een vreugde te zijn, dat, wat ik ben, of denk te zijn. Er is een Weg voor ieder, voor elk geloof, voor alle denken, voor alle anderen. Er komt een moment, dat het zijn toppunt bereikt en wordt opgevolgd door een nieuwe fase. En elke fase, wanneer zij aanvaard wordt, vol en volledig, is vreugdig herboren worden in het eigen wezen en dat verandert en dat toch op een wonderlijke wijze zichzelf gelijk blijft. De mens is een Feniks, verbrandend in de as zijner begeerten; wanneer hij tot volheid en rijpheid is gekomen, vliegt hij verjongd en herboren op, wikkend naar nieuwe eeuwigheden en nieuw bewustzijn en nieuwe kracht. En wanneer wij deel van een kracht, die in allen zich uit, reeds zo zijn, hoe wonderlijk moet dan de kracht zijn, die in ons leeft.

Wanneer Athene een naam is, die uit het Al verblust is, wanneer het woord "mens" onbekend is geworden op aarde, in de hemelen, zullen wij er allen nog zijn. In welke vorm, in welke gedaante, weet ik niet. Maar wij zullen er zijn, zelfs wanneer het licht gestorven is, zal het duister rondom de wereld zijn en wanneer het duister sterft en het licht is er, zullen wij evenzeer bestaan, wanneer de tijd ophoudt, zullen wij een andere ruimte vinden om in te bestaan. Doch dit weet ik, niets kan ondergaan, wat het verleden reeds aantoonde. Het verleden en toekomst dekken elkaar, omdat zij verschijnenselen zijn van hetzelfde. Zo is, eeuwig en onvergankelijk, al het geschapene in de kern aanwezig, zijn ook wij eeuwig en onvergankelijk. Wanneer er iets mij zou leiden tot een gebed, dan is het dit; het gebed, waarin ik erken, dat de kracht, die in mij leeft, machtiger, grootster is dan iets, wat ik in mijzelf nog als voorstelling dragen kan. Een gebed, waarin ik zou willen zeggen, dat al, wat ik ben geweest en al wat ik zal worden, de volmaakte vreugde van het zijn waard is, dat het zijn in zichzelf werkelijkheid zijnde voor ons, bevrijding betekent van alle waan, zodra wij het in ons zelve dragen, als de enige kostbare schat. En daarmee, mijn vrienden, ga ik de verbinding verbreken. Ik zal dan op het ogenblik diegenen, die het contact in stand houdt verzoeken enige woorden commentaar namens de orde te spreken, omdat geen onderbreking of wisseling van sprekers mogelijk is. Een organisatorische kwestie overigens, die ik alleen op verzoek naar voren breng en zij buiten mijn veld van bemoeiingen valt. Goedemorgen.

o-o-o-o-o

Vrienden, het contact is verbroken. Gij hebt een stelling gehoord van filosofische aard. En ik geloof, dat al deze stellingen moeten worden gezegd te zijn een deel van het grote zoeken naar de waarheid die wij alle kennen. Laten wij echter één ding niet vergeten. Wanneer onze vriend toegeeft, dat hij zich binnen soms gedrongen voelt, dan geeft dit aan, dat er meer in hem leeft, dan hij zelve bewust kan uiten of beredeneren. Dat er reeds iets in hem is, dat, zoals hij het zelf waarschijnlijk uit zou drukken, verder gaat. Dat de volheid van zijn huidig betoog, van zijn huidig bewustzijn en bereiken reeds is geworden tot een vuur, waarin de, wanneer ik het beeld goed gebruik, de Feniks zijner ziel, zich vernieuwt. Ik ben ervan overtuigd dat wij verder moeten gaan dan alleen maar aanvaarden, wat tot ons komt. Ik meen dat het onze taak is om al datgene, wat wij als gelijksoortig, als gelijkwaardig erkennen, al datgene wat wij kunnen beïnvloeden, veredelden en verheffend, tot ons eigen peil te zoeken, te vinden en met ons te nemen, omdat alleen op die manier de kroon der Schepping, waarover de spreker sprak tot werkelijkheid gemaakt kan worden. Vandaar dat onze Orde zijn inzicht niet altijd deelt. Wat hij zegt en spreekt is waardevol, maar het helpt ons niet verder. Wij kunnen niet volstaan met het koude, nuchtere, waarbij alles in de lucht blijft hangen. Wij willen voor onszelf verder gaan. En wanneer wij verder willen gaan moet er in ons zijn een geloof. Wat deze vriend al zekerheid kent is voor U nog een geloof misschien. Voor ons gaat het geloof veel verder. Wij weten dat er een God is, wij weten, dat deze God niet alleen een kracht is, Die zich in alle dingen uit, maar buitendien een Wezen moet zijn met eigen

eigenschappen, met eigen doel. Wij voelen ons verplicht er mee te werken, opdat zover wie in die dele passen het doel verwerkelijkt wordt, zo snel, zo zuiver en zo juist mogelijk. Wij willen ons ontdoen van alle filosofieën, want alle beredeneringskunst daarvoor in de plaats te zetten zo nu en dan het werkelijke geloof aan de eenheid van al het geschapene, waardoor wij daarmee verder kunnen gaan met het totaal der Schepping en komen tot de God, Die wij niet alleen zien als de Meester en de Schepper, maar ook als onze Vriend, onze Vader en de Kracht, Die in ons leeft. En ik meen erbij te mogen zeggen, dat ondanks de mening van voorgaande spreker wij onszelf noch dwaas noch sentimenteel vinden, dat wij dit zeker niet zien als een vlucht voor een werkelijkheid, die wij niet kunnen begrijpen. Wanneer U dit bij het voorgaande voegt, heeft U een voldoende beeld van onze eigen zienswijze, als gesteld tegenover die van de spreker in kwestie. Ik dank U wel voor Uw aandacht en geef het medium vrij.

o-o-o-o-o

Het begin van het tweede gedeelte was niet goed ingesteld, zodat het onmogelijk was dit af te nemen en uit te werken. Spreker neemt de aanwezigen mee op een reis door het Al. Wanneer de spreker verstaanbaar wordt, horen wij het volgende:

Wij kijken naar beneden, wat is die wereld groot en klein tegelijk. Je kijkt zo langs de aarde heen en daarachter zie je weer sterren. Overal zie je eigenlijk sterren. Gek, dat zie je op aarde eigenlijk nooit zo, wanneer je naar beneden kijkt, dan is al dat drukke, bedrijvige van de mens gewoon verdwenen. Het zijn allemaal vlakken met verschillende kleuren en omdat wij geest zijn kunnen wij dingen zien, die de mensen zouden ontgaan, wanneer ze op dezelfde hoogte zouden zijn. Wij zien, hoe op sommige punten een licht schijnt te branden. Hier is dat licht groen, daar is dat licht rood, daar is dat licht blauw en wanneer wij heel goed kijken, dan zien wij, dat het net zoeklichten zijn, die omhoog zijn gericht ergens naar de sterren toe. Ja, U kunt dat natuurlijk niet weten, maar wij hebben het onderzocht en daarom zou ik U als ware gids proberen uit te leggen, wat het precies is. Kijk, daar waar het blauwe licht brandt, daar zijn een paar mensen in een ernstige discussie verwickeld. Zij hebben een bijeenkomst, die niet direct godsdienstig is, maar wel de werkelijke waarde van het Goddelijke sterk naar voren wordt gebracht. Het blauwe licht van de geestelijke wijsheid straalt omhoog en ofschoon zij het zelf niet weten, hebben zij het totaal van hun geestelijk vermogen, daar ergens de grote ruimte van het Al ingeworpen. Waarheen dat men gaat, dat kunnen wij ook nog niet zien. Misschien dadelijk, wanneer wij hoger zijn gekomen, maar wij weten wel degelijk, dat hier, dit moment, voor deze mensen een grote verlichting of bewustwording gaat betekenen. Want zij hebben hun stralen gericht op het Al en zij zijn op één of andere manier met de grote krachten van het Al in contact. Dat bringe licht, dat eigenlijk goudgroen is, dat is een kerk. Wat voor een kerk kan ik ook niet zeggen op die afstand, want per slot van rekening, dan zou ik het eerst moeten gaan onderzoeken en wij zijn pas onderweg, het is dan zo vervelend, als ik elke keer weg moet lopen, dus laren wij het maar eventjes gaan bekijken, zo heel rustig vanuit de hoogte.

Het is een kerk. Wij kunnen zien, dat hier een intens geloofsbelevens plaats vindt. Deze mensen gaan eigenlijk met hun gevoel naar God, inplaats van met hun gedachten. Daarom zoeken zij in hun gevoelswereld nu ook het hogere en het cosmische en als wij nu heel goed kijken dan lijkt het net, alsof die twee stralen parallel lopen; zij gaan allebei dezelfde richting uit. Zij gaan de hoogte in. Als je nu verder kijkt, nu ja, dan zie je...ja, als je nu heel goed kijkt, nu moet U eens even daar beneden, heel goed scherp kijken, naar een vlak beneden ons, dan zien wij natuurlijk direct, dat schijnt a.h.w, in onze ogen, maar als je de hele wereld bekijkt, dan zie je overal van die speldenpuntjes. Het is net een kaart van de een of andere ijverige meneer allerhande spelden met verschillende gekleurde koppen op gezet heeft? De steden zien wij al niet meer, die zijn wazige kleurvlakjes geworden. Maar die dingen, zie je zelf, die zie je heel zuiver. En nu moeten wij eens, hee, hee, hee, hee, kijkt U daar eens eventjes. Ziet U daar die straal van licht, heel ijl, dun? Het lijkt net of een zonnestraaltje van de aarde af gaat. Ziet U dat? Wonderlijk! Dat is een mens, die op het ogenblik heel dicht bij God staat. Als U kijkt, ziet U ook die witte straal veel verder doorloopt dan die anderen. Die anderen schijnen in onze ogen wat te vervagen, wat te verflauwen. Wij kunnen de richting wel bepalen, maar je kunt die straal toch niet naar de sterren toe volgen, maar dat witte straalje wel. Even opletten,

waar het heen gaat. Ziet U, dat gaat helemaal tot de kern van de Melkweg. Helemaal tot in die duistere wolken in de Melkweg. Daar kunnen wij uit vaststellen, dat wij hier een mens hebben, die een God heeft, of een godsbegrip heeft, dat veel hoger staat, dan wat er in die kerk geleerd wordt en onderwezen wordt, of dat waar die wetenschappelijke heren over aan het aan het praten zijn. Neen, die mens heeft een contact gevonden ergens in de kern van Uw eigen sterrennevel. Nu, dat is toch een héél groot ding. Dat is iets wonderlijks, dat iemand daar een direct contact heeft, daarom is die straal ook zo sterk. Als je kijkt is het net een snaar, die gespannen is. Zullen wij er heel voorzichtig eens naar toe gaan? Heel voorzichtig, hoor, want dat zijn krachten, die mogen wij zeker niet storen. Als je goed luistert is het net het zingen van een telefoondraad, hoort U wel? Maar mooier. Een hele ijle klank, het lijkt net, of het b.v. kristal is, wat klinkt, heel zachtjes. Het zijn de gedachten, of misschien wel de gebeden van een mens. Wanneer je nu heel goed luistert, dan hoor je er tegenin een diepe, bijna bronzen toon, heel zachtjes maar, natuurlijk, het zoemt alleen maar. Ja, wij zitten ook niet in verbinding, wij staan er bij. Het is a.h.w. maar een inductie, wij horen het maar op een afstandje. Maar let U eens op, hoe wonderlijk. Kijkt U eens naar de eeuwigheid, die antwoordt. De eeuwigheid, die een ondertoon schept. Ja, zo zie je, je komt altijd weer tegenover dingen te staan, die je een ogenblikje al ben je er nog zo aan gewend met verrukking vervullen. Ik vind het iets wonderbaarlijks. Maar wij gaan verder. Want wij kunnen hier niet blijven staan, hier in de hoge atmosfeer. Ver, omhoog!, kijk die maan nu opeens een ander gezicht krijgen. Al die kraters zo scherp, je ziet de schaduwen a.h.w. wandelen. Ja, wij gaan nog verder, hoor, wij blijven daar niet staan, wij gaan de ruimte in. Hier, zo in de zon ook al wordt een ster, waar nog een paar schemerende vage plekken omheen dansen, hier kunnen wij nog wel even stil blijven staan. Nu moet U eens goed opletten, ziet U daar dan van die zon van die vage plekken, die erom heen gaan, bepaalde stralen uitgaan en terug? Het zijn de stralen van de mensen, die hun God eigenlijk nog in de zon zoeken. En laten wij nu eens even heel scherp naar die zon gaan kijken, want al zij zo dadelijk weer een uitbarsting heeft, dan kunnen wij misschien iets zien van haar gestalte. Zij is nog net groot genoeg, wij kunnen net die grote ring, die zij rond zich vlecht zien, wanneer zij zich werkelijk onthult, wanneer de sluiers wegvallen. Ziet U dat, dat is net een gezicht. Een beetje droevig gezicht, het is helemaal niet zo mooi eigenlijk. Het is wel mooi, het is edel en toch... Dat komt ook, omdat die zon ook nog niet behoort tot de grootste en tot de hoogste. Zij is zich bewust, dat zij tekort is gekomen, ook bij de vorming van haar eigen werelden. Zij had het zo graag volmaakt gehad, maar haar werk is nog niet helemaal geslaagd, dat kun je zo echt zien. Maar let op. Ziet U daar die ene, hele felle vlam, die daar uitgaat? En ziet U daar dat netwerk van witte lijntjes? Dat zijn de mensen, die God gevonden hebben. Dan moet U eens opletten, dat is altijd een buitengewoon aardig gezicht. Ziet U, dat die vlam daar a.h.w.. die schijnt te trekken, hoe er nu plotseling van de zon uit een sterkere straal gaat in dezelfde richting, zich a.h.w. als een vers werkende kracht en al die witte lijntjes heen vlecht? De zon en deze mensen hebben dezelfde God. Zo wonderbaarlijk, hé? Maar nu moeten wij nog wat verder weggaan, want de zon verblindt ons te veel en dan kunnen wij allemaal het licht niet zo zien. Wij moeten het lijnenspel kunnen zien. Wij gaan verder, omhoog durf ik niet meer te zeggen, want dat betekent nog, dat er nog een omhoog en een omlaag hier is in de ruimte, en als U rond U kijkt; is er alleen maar "leeg". Maar wij gaan verder in die richting van die lijnen, kijkt U nog maar eens even om naar de zon, dat is altijd een aardig gezicht. Zo-even nog een grote vlammenschieterende massa, zien wij haar nu ineens veel kleiner worden en stiller en, ja, nu begint zij weer zo'n klein beetje te twinkelen en het is nu net een hele grote ster, zij is veel kleiner geworden dan de maan ooit is geweest van de aarde af, zij is nu nog kleiner, zij is nu zo groot als een dubbeltje ongeveer. Nu stoppen wij eventjes, hoor. Nu hebben wij genoeg gezien, want die zon kan ons niet meer hinderen. Maar wij zullen de aarde echter niet helemaal uit het oog verliezen, want wij moeten terug. Zoveel tijd hebben wij niet. Wij moeten dus opletten. Ziet U, dat er van die zon en van die aarde uit al deze verschillende kleurvallingen komen? Het lijkt net een soort regenboog. Ja, misschien hebben die oude Germanen het nog niet zo gek gedacht, toen ze vertelden, dat de doden over een regenboog naar de hemel gingen. Als je dat nu ziet, al die kleuren, geloof en wetenschap, moed en hartstocht, wij zien ze allen zo door elkaar, het is één grote band met duizenden schakeringen. Maar die komt niet alleen van onze aarde af, heeft U dat gezien? Die komt nog van een paar andere planeten ook af. Daar is er een, maar draait U zich nu een klein beetje om, zo, naar een halve slag, ja, zodat U met de zon aan uw rechterkant staat op het

ogenblik. Het is het gemakkelijkste. Per slot van rekening kost het U geen moeite en in de ruimte te draaien vanzelf, als je het naar wilt, vooral als je geest bent. Ziet U dat aan de andere kant ook overal die eigenaardige regenboogbruggen tussen de sterren door gaan? Het gekke is, soms gaan zij naar een ster toe en soms gaan zij een heel eind verder. O uitkijken, dat is niets. Als u nu even verder draait, ziet U daar die ster? Dat is een heel eigenaardige ster, ziet U, hoe vuil die band is, die daar naar toe loopt? Dat is een slechte ster. Ik wil U dat gezicht ook niet laten zien, dat is té demonisch, maar de zon heeft U wel even mogen zien, het is bedroefd een klein beetje, het is a.h.w, of het haar nog niet goed genoeg gaat, maar aan de andere kant was het toen nog edel. Maar als je daar gaat kijken, is het iets afschuwelijks. Daar moet je niet op letten. Maar ik zeg U alleen naar dat, omdat er niet alleen sterren zijn, die alleen maar het goede hebben en die het goede naar zich toe trekken, maar ook het kwade naar zich toe trekken. Dat bekijken wij verder niet. Wij draaien nog even door. Nu moet U eens opletten, als U nu heel goed kijkt, dan ziet U net alsof er hier een gat tussen de sterren is. Ziet U daar dat duister? Het is net iets als een bol, het lijkt net een aardappel, weet U wel? Zo die vorm, hé? Het is ander licht, dan dat van die sterren. Ja, ik kan U niet zeggen: laten wij even ons bewustzijn een heel eind verhogen, want dan zou het voor U nog veel moeilijker zijn om terug te gaan en dat kunnen wij per slot van rekening niet hebben, want ik heb opdracht om U in een half uur uit en thuis te brengen. Dus dat gaat niet. Maar ik zal U wel vertellen, wanneer U Uw eigen bewustzijnstoestand sterk verhoogt, dan kun je dat zien, en dan is het eigenaardige, dat licht kunt naar twee tinten. Zilver en goud. Dus wit en gelig, hé?

En dat is echt levend licht. Wanneer U alleen maar dat waas ziet, dan brengt U al van die gedachten, het is net een gloed, die over een pas ontplooiend blaadje op aarde ligt in de lente. Daar moeten wij op letten als wij teruggaan, dan moeten wij nog even kijken naar de komende bloesems. Dat is altijd heel aardig, dat doen wij altijd op de weg terug, dat is dan nog eventjes een leuk gezicht, voordat wij dan weer aan wal stappen, hé? Wij gaan nog verder, wij kunnen nog wel een ogenblikje verder gaan door de ruimte, wij gaan even die wolk zelf in. Dan moet U niet bang zijn, want wij gaan op het ogenblik duizelingwekkend vlug natuurlijk. Daar moet U zich niets van aantrekken. Die snelheid is de snelheid van de geest. wij gaan een paar honderd keer zo snel als het licht, dat rond ons plotseling alle sterren gaan verbleken. Wij zien geen sterren meer. Wij zitten midden in een donkere nevel. Maar ziet U, dat deze nevel een eigen licht heeft? Nu wil ik U een heel eigenaardig ding laten zien. Daarna gaan wij weer terug. Per slot van rekening heb ik U al genoeg laten zien. Wanneer wij het lichaam weer hebben te rug gevonden, ga ik U nog wel even commentaar geven. Nu moet U goed opletten. Wij zijn op het ogenblik ongeveer in het middenpunt van de nevel. Blijft nu eens even een ogenblikje heel stil. Laat dat licht nu eens even in U door dringen. Dat eigenaardige licht, dat geen licht en toch licht is. Nu moet U eens op letten. Ziet U wel, dat het is, alsof al die nevel opeens tot huizen en gebouwen worden, of dat er een stad ligt hier? Vreemde stad, gebouwd uit zilver en goud. Je ziet geen mens. Vreemd, hé? Maar dat komt, omdat hier geen mensen wonen. Wat wij zien zijn alleen maar onze gedachten, die gestalte geven aan het wezen van het licht. Weet U, wat dit licht is? Het is een vrij grote plaats. Er bestaan er drie hier in deze sterrennevel, de Melkweg. Het is een van de grote vrijplaatsen, waarin de geest absoluut vrij en onaantastbaar is. Hier verbreekt zelfs de waan en..... wij hebben nog even de tijd. Gaat U eigenlijk nog even verder mee. Wij gaan naar voren toe, dus in de richting, waarin wij op het ogenblik staan. Weest U maar niet bang, dat U de weg kwijt raakt: ik kan zien door dit licht. Dat kunt U nog niet. Nu zijn wij dus aan de andere kant van deze nevel gekomen. Wij gaan er iets buiten en draaien ons nu om, Wat merkt U nu? U moet eens heel goed kijken, ziet U het? Wat zo-even nog een soort aardappel leek blijkt aan deze kant weer iets anders te zijn. Ziet U, dat het nu gelijkt op een gezicht? Het is natuurlijk geen gezicht, dat weten wij. Het lijkt ook op een soort ei. Hier heb ik, geloof ik, het beste beeld, dat ik U ervan kan geven. Het is net een kristallen bol. Nu moet U goed blijven kijken. Er in ziet U, dat in het licht een ogenblik het gelaat van een mens schijnt te voorschijn te komen. Het gezicht vervaagt. Het licht blijft. Dan zien wij weer een ander gezicht, maar het licht verandert niet. Het blijft steeds zichzelf gelijk. Dit nu is de bron, van waaruit het leven geboren wordt voor Uw eigen sterrennevel. Dit is een van de grote krachten, die God heeft uitgezonden om Zijn Schepping te vervolmaken. Wij kunnen dit zien aan deze kant. Dat is altijd zo: als je ver van je eigen leven af staat, dan zie je dat beter. Nu moet U eens opletten. Ziet U, hoe er een heel web van gouden en zilveren draden uitgaat van deze plaats? Wij gaan nog even het kan

nog net verder. Wij nemen nu een duizelingwekkende sprong. Zo, Ziet U nu achter ons deze discussievormige schijf met een piek, die nog even naar boven toe gaat en daaronder nog een soort vreemde sluier? En een donkere as in het midden? Dat is de Melkweg. Die donkere plekken zijn de nevels, waar wij er zo-even één van bezocht hebben. Kijkt U maar. Daar ligt er nog één en daar. Ja, daar dicht bij die kant. Als U dan nog iets verder kijkt, ziet U, dat die ene kleine er is? Er zijn in de Melkweg drie van deze contra. Maar nu moeten wij op letten. Zijn de ogen weer aan het duister gewend? Dan ziet U nu wel, hoe er een heel iets gespannen ligt van duizenden kleine adertjes van licht? Dat loopt door alle sterren en nevel heen. Zo is de scheppende Kracht, die door God in deze centra word gelegd, die de mensen duister noemen. Ik zou nog graag verder met U willen gaan, maar daar ben ik niet mee zo goed thuis.

Daar ben ik geen goede gids neer. Daarom gaan wij zo langzamerhand nu maar weer terug. Wij gaan nu buitenom. De snelste weg. Wij hebben daarnet een hele omweg gemaakt. Wacht even. Zo wij gaan hier even omheen, let nu op. Ziet U die ster? Dat is de grote ster van de kleine "Beer". Nu een rechte lijn trekken. Die rode punt, waar wij nu op af schijnen te gaan is onze zon weer. Hij werpt juist weer zijn vurige sluier en zich heen. Maar als U goed had gekeken, dan had U nog juist dat wapperende haar gezien en dat gezicht. Je zou zeggen, dat hij even naar ons heeft gekeken. Haast, alsof hij wil zeggen: ik benijd jullie eigenlijk, dat jullie een ogenblik weg kunt vluchten. Misschien doet hij het zelf ook nog wel eens een keer. Wie weet. Ik denk, dat hij zijn helpers heeft, zoals U de Uwe heeft. Ja, daar,... Niet die met die drie manen. Die met die ene maan, die moeten wij hebben. Daar gaan wij nu naar toe. Nu even kijken, waar de Noordzee ligt, want wij moeten weer aan het Noordzee strand landen. Wacht even. Stop! Nu staan wij hier net boven het begin van de atmosfeer. Ziet U, dat er een hele gordel om de wereld heen loopt? Het is net, of er wit en groen door elkaar gevlochten is. Als U kijkt is het net een zee. Het deint, het golft, het beweegt, hier trekt het zich iets terug, daar gaat het iets vooruit. Weet U, Wat dat is? De lente, het is een golf van levenskracht. Ziet U de zon daar? Dan ziet U ook, dat die witgroene band tot aan de zon loopt. Nu is de grote vraag; Welk deel van de band komt nu van de zon af en welk deel gaat er weer naar toe. Nu moeten wij even opletten. Dat witte komt van de zon. Goed opletten dan ziet U het. Dat witte komt van die donkere vlek op de zon, ziet U wel? Dat komt van de buitenkant af. Ziet U, hoe dat groene helemaal doorloopt naar binnen toe? Ja? U ziet, dat dat groen weer van de buitenkant van de aarde komt, terwijl het witte in de aarde doordringt. Dat zijn zon en aarde, die elkaar kracht geven, zij zijn in hun bestaan wel degelijk voor een groot gedeelte van elkaar afhankelijk. De lentekracht, die U hier ziet is de hernieuwende levenskracht, die als resultaat van de uitwisseling tussen aarde en zon van plaats tot plaats over heel de wereld gaat. Nu gaan wij heel gauw naar beneden toe. Dan heb ik misschien nog de tijd om over dit alles nog een paar dingen te vertellen. Zo, neem Uw lichaam maar weer. Ja, de zee is erg mooi, maar wij hebben geen tijd meer. Wij gaan weer terug naar de kamer, waar wij moeten zitten. Zo, wij kunnen nog even over deze dingen praten. Per slot van rekening is al hetgeen ik U hier vertelde een zo suggestief mogelijk opgesteld reisverhaaltje geweest. Maar er zit een waarheid in. Ten eerste zou Uw geest, wanneer zij vrij zou kunnen komen, ongetwijfeld iets van deze dingen zien. Dat is punt een. Deze dingen bestaan werkelijk, zoals ik ze U beschreven heb. Punt twee is veel belangrijker. Wij kunnen zelf een verbinding vlechten met de werelden buiten ons. Onze gedachten kunnen, wanneer je simpel denkt, misschien gaan tot de zon. Maar wij kunnen ook met de regenboog van kleuren en gedachten der mensheid, gedragen door het geloof, weten en leven der mensheid geestelijk omhoog gaan. En er zijn van die bogen, die U omhoog kunnen voeren tot deze lichtende duisternis, die de juiste plaats is voor elke ziel, die harmonie en vrede zoekt. Onthoudt U dat. Het is altijd heel erg gemakkelijk. Wanneer het leven U eens heel erg zwaar valt, probeer het dan eens opzij te gooien en deel te worden van het leven, geloven en denken, van het bidden van de mensen. Dan gaat U vanzelf omhoog en wanneer U het een paar keren hebt gedaan, dan kunt U net als die ene mens met die zilveren straal. U heeft misschien daareven kunnen zien, dat hij er nog steeds stond. Die mens is schijnbaar in overpeinzing op de zondagmorgen of middag. Maar dan kunt U zelf ook zo'n zilveren straal werpen. Zo kunt U dan een direct en persoonlijk contact krijgen met het grootste, dat wij kunnen begrijpen en bereiken. Er zijn natuurlijk nog paden, die verder gaan, maar die zien wij niet meer. Die gaan boven ons weten en kunnen uit. U kunt met God in contact treden wanneer Uw ziel werkelijk behoefte aan rust en aan vrede, dan kan zij de reis

maken, die wij zo-even als een sightseeingtour eigenlijk een beetje oneerbiedig hebben gemaakt.

Als je dan in je eentje stil bent in het duister, dat licht is, in dit leven, dat zich niet vertoont en dat toch zo wonderbaarlijk is, dan zult U merken, wat een kracht en een vrede je daaruit kunt putten, Gods wereld is wonderlijk. Overal op de wereld, in de sterren, in de nevels, overal is leven. Alles heeft een ziel. En wanneer onze ziel spreekt tot een andere ziel in harmonie, dan wordt er iets geboren, dat voor ons een ogenblikje de eenheid van al het geschapene terug brengt. Zo vrienden, ik heb het nogal vlug afgedaan.

Gelukkig! Dat is dan mijn aandeel van vandaag geweest. Lichte kost en aan de andere kant misschien toch ook weer erg interessant. Als het voor U leerzaam is geweest, gevoel ik mijzelf al heel erg gevleid. Dan kan ik ofschoon ik er geen kaartsysteem op na houd in mijn rapporten aantekenen; zending geslaagd. Ik hoop, dat dit het geval zal zijn. In ieder geval ga ik nu het woord over geven aan degene, die deze bijeenkomst voor U zal gaan sluiten. Een prettige Zondag allemaal verder.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden. Wij zullen weer gaan besluiten met het Schone Woord en ik zou van U graag een onderwerp hebben, dat wij dan weer als slotwoord kunnen gebruiken.

OCHTENDGLOREN

Het duister omhult nog de aarde

Met voilen van mist en van nevel,

Waar in zachte dwalen

De purperen koeien, die zwevende staan

En vreemd door de kille morgen gaan.

Het geluid, dat zo stil en zo stil in de nacht

Verbeidt heeft het komen der morgen,

Dat klinkt er ver en heel onverwacht

Verkondt weer de dag met zijn zorgen.

De zon scheidt een aarzelende lichtende lach in de lucht

En zonder gerucht vliegt een vogel een ogenblik voort.

Hij wekt al wat leeft en er zingt dan een zang

Van vogelen voor elk, die het hoort.

Dit is de ure der morgenstond

De ure van het ontwaken,

Het moment, dat het duister eindelijk zijn boei

Van levende dood weer gaat slaken.

De geest viert haar wijle van morgenstond

Als de dood met zijn sombere dwalen

Omhult het krip en zwart satijn, met sombere zwarte dwalen en voilen,

Heel, het zijn.

Dan gaan er gestalten, gedachten zo vreemd,

Tot de mist van een dodelijk zwijgen,

Dan wacht de ziele aarzelend nog totdat zij op kan stijgen,

Rond U klinkt er opeens het gerucht,
Een vlucht van engelen gaat voorbij,
Zij wenken U toe: Broeder, zuster,
Kom mee, maak van de wereld U vrij.
Maar gij aarzelt nog en gij kunt nog niet gaan
En gij hoort in de verte een vogel slaan.
Er klinkt een zang, een stem aan Uw oor,
Rond U jubelt der hemelenkoor,
En het licht, dat glimlacht, Zo hoog in de lucht.
Het tekent met kleuren en zonder gerucht
Een hemel, een stad, een wereld, een land,
Gij voelt U geleid door onzichtbare hand
En ontwaakt in het leven uit sombere dood.
Uit het leven. op aarde, dat geestelijk lijkt dood en nacht.
Dan komt de dag met zijn stralende pracht
Het ochtendgloren is voorbij.
De ziel heeft haar normaal bestaan aanvaardt,
De geest leeft nu weer vrij.
Maar er is in de kosmos een wet, die bepaalt,
Eens komt voor U weer de nacht,
Dan wordt Uw ziel ter ruste,
Uw geest weer ter aarde gebracht.
Eens komt de morgen, dat zon nu stijgt
En gij vliegt net de zon weg,
Dan klinkt er een stem,
En al het andere zwijgt.
Een stem voorwaarlijk zegt:
"Gij zult gaan met mij tot des Vaders Huis"
En het duister zal U niet belagen,
Geen zorg, geen pijn, geen nood, en geen dood,
Zullen Uw wezen beknagen.
Gij zult er vrij zijn,
Gij hebt het volbracht,
Gij hebt er de nacht verslagen.
Treedt binnen nu, de vrijheid, die lacht,
Gods Schepping, de Dag aller Dagen.

En daarmee, vrienden, zullen wij besluiten voor vandaag. Ik wens allen een aangename dag en een gezegende Zondag. Goeden middag.